

10
ІСТОРІЙ

ВЕЛИКИМ
ШРИФТОМ

Про безпеку

Зай і Зайка

В одному містечку під назвою Звіряткіно живе родина зайців: тато, мама і два маленьких зайченяти — Зай і Зайка. Зайченята непосидючі й допитливі, зовсім як ти! Вони дуже люблять матусю й татуса, тільки не завжди їх слухаються. Через це малюки часто потрапляють у різні історії. Особливо Зай. Давай скоріше перегорнемо сторінку та дізнаємося про їхні пригоди.

Самостійна прогулянка

Одного разу мама й тато дозволили зайчєнцям погуляти на вулиці самостійно. Але дуже суворо заборонили зайчєнцям іти будь-куди з двору.

Спочатку Зай і Зайка були на гойдалках. Потім побудували замок із піску. А потім... Вони побачили метелика. Спочатку той покружляв над дитячим майданчиком. Зайчєнцятa — за ним. Потім він полетів за будинок. Зай і Зайка — слідом. Урешті-решт метеликові надокучила така гра, він змахнув легкими крильцями й сховався в небі. Зайчєнцятa подивилися навкруги: вони стояли в чужому, незнайомому дворі.

Зайчєнцятa дуже злякалися, але не розгубилися. Зай підійшов до бабусі-зайчихи, яка сиділа на лавочці:

— Бабусю, ми заблукали. Ми живемо на вулиці Зайчика Довговушкова, у будинку № 5. Ви не могли б відвести нас додому?

Бабуся-зайчиха взяла малюків за лапки й повела до будинку. А назустріч уже бігли матуся з батьком. Вони, звісно, вилаяли Зая і Зайку за те, що ті пішли з двору без дозволу. А потім похвалили. Як ти гадаєш, за що? За те, що не розгубилися. І за те, що дуже добре вивчили свою домашню адресу!

Хитрий Вовк

Одного теплого літнього дня Зай і Зайка сиділи в пісочниці у дворі та грали в город. Раптом неподалік зупинилася машина, з неї вийшов Вовк.

— Привіт, малюки! — сказав Вовк зайченятам і помахав лапою.

— Добридень, дядечку Вовк! — відповіла Зайка. Вона була дуже ввічливою.

— Як ся маєте? Як матуся, як татко? — Вовк підійшов до зайчат трохи ближче.

— Добре, дядечку Вовк! — відповіла Зайка.

— Ой, я ж зовсім забув! — Вовк тицьнув себе лапою по лобі.— Мене ж прислала ваша матуся. Я її зустрів півгодини тому. Вона вирішила зробити вам сюрприз і повести в нове дитяче кафе. Вона попросила, щоб я вас туди відвіз.

І вовк підійшов ще на декілька кроків ближче.

— Оце так! — вигукнула Зайка й заплескала в долоні. Вона найбільше у світі любила морквяне морозиво.

А Зай, який весь цей час мовчки дивився на Вовка, сказав усього одне слово:

— Пароль!

— Який пароль? — не зрозумів Вовк.

— Ну, пароль, таємне слово!

— Е-е-е, е-е-е... — Вовк не знав, що сказати.

— Біжімо! — крикнув Зай і смикнув сестричку за лапку.— Його матуся не прислала! Він хоче нас схопити!

Вовк тільки зубами клацнув. Він не знав, що в зайченят із матусею була домовленість: вони ніколи не мали йти ні з ким із чужих, куди б їх не звали. А якщо незнайомця справді прислала матуся, той повинен був назвати скоромовку-пароль: «Зай на терці моркву тре».

Корисна тварина

Одного дня матуся попросила зайченят сходити в магазин по моркву. Магазин був одразу біля будинку. Зай і Зайка прибігли в овочевий відділ, але моркви там не було.

— Так ви сходіть у магазин через дорогу,— сказала продавчиня Лисиця.— Саме сьогодні туди привезли найсвіжішу моркву!

— Гарзд! — зрадів Зай і схопив Зайку за лапку.— Біжімо!

Зайченята вискочили на вулицю та побігли до дороги.

— Так, світлофора тут немає,— сказав Зай.— Це означає, що можна переходити просто так!

Але тільки-но зайченята вибігли на дорогу, як з-за рогу вискочила автівка. Пролунав звук гальм: і-і-і-і... Водій Борсук ледве встиг загальмувати, щоб не наїхати зайченятам на лапки. Зай і Зайка так злякалися, що в них затряслися хвостики. Борсук вискочив з автівки й закричав:

— Ой-ой-ой! Що ж це ви робите! Чого під колеса кидаєтеся?

— Ми... в магазин... по моркву... — ледве пропищали зайченята.

— Ось я вам зараз дам моркви! Чому дорогу переходите не за правилами?

— А тут світлофора немає...

— Якщо поблизу немає світлофора, треба знайти смугасту розмітку на дорозі, яка називається «зебра». Ось вона, трохи далі! І поряд стоїть знак пішохідного переходу. По «зебрі» переходити дорогу безпечно. Тільки треба спочатку уважно подивитися наліво, а потім направо.

— Дядечку Борсук,— запищали зайченята.— Пробачте нам! Тепер ми назавжди запам'ятаємо, як правильно переходити дорогу.

А коли зайченята бігли додому з повними сумками моркви, Зай сказав:

— Я думав, що зебра тільки в Африці живе і траву жує. А вона, виявляється, допомагає дорогу переходити! Дуже корисна тварина!

Пригода в метро

Якось матуся вирішила звозити Зая й Зайку в музей моркви. У вагоні метро пасажирів було дуже-дуже багато. Мати сказала зайчєнцям:

— Будьте уважні: нам виходити на станції «Музей моркви».

Але Зая абсолютно не слухав матусю. Коли ж потяг зупинився на потрібній станції, матуся із Зайкою вийшли з вагону, а Зая проґавив і трохи відстав. Двері закрилися, потяг

рушив, і Зай один поїхав далі. Ох, і злякався ж він! Навіть заплакав від страху.

— Що сталося, малюче? — запитав його старий добрий дядько Їжак.

— Я поїха-а-а-ав, а матуся та Зайка залиши-и-лись,— ревіло зайченя, розмазуючи лапками сльози по щоках.

— Без паніки! — рішуче сказав Їжак,— на наступній станції виходимо!

Їжачок узяв зайченя за лапку й вивів його з вагону.

— Швидше! — закричав Зай.— Сядемо на потяг в інший бік і повернемося до матусі.

— Цього не можна робити ні в якому разі! Адже матуся вже поїхала за тобою! Так ви один за одним кататиметеся й ніколи не зустрінетеся! Якщо ти загубився, запам'ятай найголовніше правило: стій на місці! Так мати швидше тебе знайде.

І справді: до перону під'їхав наступний потяг, і з вагону вибігли матуся і Зайка. Зайка теж плакала. А матуся не плакала, але була розсерджена.

— Будь ласка, не лайте його,— вступився Їжак.— Наступного разу він буде уважніший!

— Так! Так! — закивав Зай.— Матусю, тепер я можу губитися хоч щодня! Адже я знаю головне правило: я стою, а ти шукаєш!

Небезпечне варення

Одного ранку Зай і Зайка пили на кухні чай. Зайка вишкребла ложкою залишки смакоти з банки і зітхнула:

— Як смачно було! Ще варення хочеться!

— Зараз принесу! — крикнув Зай і схопився з табурета.— Я знаю, де ще є варення!

Через хвилину зайченя повернулося на кухню з великим яскравим флаконом.

— Ось! — сказав Зай і поставив флакон на стіл.

— Що це? — запитала Зайка і повела носиком.— Пахне смачно.

— Варення! — з упевненістю сказав Зай.— Абрикосове, мабуть.

— А де ти його взяв? Матуся казала, що варення більше немає.

— У ванній стояло. Напевно, вона випадково його туди поставила й забула.

Зай узяв пляшку і налив у блюдце густу жовту рідину. Він уже хотів було зачерпнути «варення» ложкою, як раптом у віконце залетіла величезна, смугаста, страшнюча оса.

— Ой, оса, оса! — запищали зайченята й кинулися геть із кухні.

Смугаста розбійниця пригрозила зайченятам:

— Ось я вам! А що це тут у нас? Варення! Оса опустила хоботок у тарілку й почала жадібно їсти.

Коли за годину зайченята знову зазирнули на кухню, ось що вони побачили: оса лежала на столі біля блюдця, трималася всіма шістьма лапками за живіт і стогнала:

— Ой-ой-ой! Мій животик! Як він болить!

Виявилось, що у флаконі було зовсім не варення, а рідина для прання. Вона приємно пахла, щоб випрана білизна теж була ароматною. Добре, що матуся-зайчиха вчасно прийшла додому! Разом із Заєм і Зайкою вона віднесла осу до лікаря Дятла, і він вилікував їй хворий живіт. Відтоді зайченята чітко усвідомили: не можна нічого пробувати на смак з незнайомих баночок і пляшок, навіть якщо воно смачно пахне.

Стук-стук-стук

Одного дня Зай і Зайка залишилися вдома самі. Перед тим як піти, мама сказала зайчєнцям:

— Нікому не відчиняйте. Якщо хтось стукає, навіть до дверей не підходьте!

— А якщо це буде дядько Борсук? — запитав Зай.

— Нічого, він заїде пізніше.

— А якщо тітка Білка? — запитала Зайка.

— Нікому не відчиняти — це означає **НІКОМУ!** — суворо сказала мати.

Мати пішла, а Зай і Зайка взялися малювати. Раптом у двері хтось постукав: стук-стук-стук.

— Матуся наказала до дверей не підходити! — сказала Зайка.

Але неслухняний Зай був уже біля дверей:

— Хто там?

— Це листоноша Кабан! Я приніс зайчєнцям дитячі журнали.

— Ось бачиш! Це листоноша! Це наші дитячі журнали! — зрадів Зай і вже хотів був відчинити двері, але Зайка його зупинила:

— А раптом це не листоноша?

— А хто? — здивувався Зай.

— А раптом це Сірий Вовк, який тільки вдає із себе листоношу? Ми йому двері відчинимо,

а він нас з'їсть! Матуся ж сказала, щоб ми нікому не відчиняти.

— Про Вовка я якось не подумав,— зізнався Зай.— Гарзд, обійдемося без журналів.

Скоро прийшла матуся. Вона пригорнула зайченят і з тривоогою запитала:

— У двері ніхто не стукав? А то я зустріла міліціонера Ведмедя. Він сказав, що знову Сірий Вовк у нашому місті з'явився.

— Матусю! — відповіла Зайка.— Не хвилюйся! Ми знаємо, як правильно поводитися, якщо дорослих немає вдома.

— Молодці! — відповіла мама.

А Зай чомусь почервонів. Ти не знаєш чому?

Випадок із матрацом

Під час відпочинку зайченятам подобається гратися у воді. Особливо, коли татусь саджає їх на надувний матрац і катає вздовж берега. А ось самим плавати на матраці тато їм не дозволяє. Та одного дня зайченята сиділи біля моря та робили фігурки з піску.

— Слухай,— прошепотів Зай на вушко сестрі,— доки тато й матуся на нас не дивляться, давай трохи поплаваємо на матраці.

— Ти що! — Зайка широко розплющила очі.— Нам не можна самим!

— Ну ми ж далеко, на глибину, не попливемо! Ми тільки біля берега.

— Ну, гаразд! — погодилася Зайка.— Тільки про всяк випадок візьмемо нарукавники.

Зайченята натягнули надувні нарукавники, зіштовхнули матрац у воду, вляглися на нього зверху й почали гребти лапками. Раптом, наче нізвідки, налетів вітер. Він підхопив матрац із зайченятами та погнав його геть від берега, прямо у відкрите море. Перелякані Зай і Зайка почали сильно-сильно гребти лапками, прагнучи повернути до берега. Але вітер ніс їх усе далі й далі.

Чергова сильна хвиля вдарила по матрацу, він перекинувся, і зайченята опинилися у воді. Добре, що вони наділи нарукавники! Зай і Зайка вхопилися за матрац і почали кликати на допомогу.

На щастя, неподалік пропливали дельфіни. Вони побачили переляканих зайченят і відвезли на берег. Ох, і влетіло ж їм від матусі й татка! Але відтоді Зай і Зайка твердо знають, яким небезпечним може бути надувний матрац.

Вправний плавець

Зай і Зайка вже трішки навчилися плавати. Раніше вони плавали лише з кругом або надувними нарукавниками. А тепер уміли гребти лапками і триматися на воді самотійно. Матуся постійно нагадувала зайченятам:

— Доки ви ще не навчилися добре триматися на воді, плавайте тільки вздовж берега! Ви повинні у будь-який момент дістати лапками дна.

Зайченята так і робили. Але якось Зай помітив, що на воді плаває м'ячик. Напевно, його загубив хтось із малюків. Здавалося, м'ячик зовсім близько. Недовго думаючи, Зай поплив до нього.

— Не пливи на глибину! — гукнула йому Зайка.

Але Зай тільки лапкою махнув:

— Я вже вправно вмю плавати!

Зай плив і плив, а м'ячик ближче не ставав. Зайченя подивилося у бік берега. Берег був так далеко! Швидко загрибаючи лапками, Зай поплив назад. Він відчував, що втомився.

— Рятуйте!— закричав він.

Добре, що Зайка покликала на допомогу бобрів-рятувальників. Ті стрибнули у катер, за одну секунду вже були біля Зая й витягли зайченя з води. У Зая тремтіли і вушка, і хвостик. Виявляється, не так вже й вправно він умів плавати! Добре, що все так чудово скінчилося!

Чарівний свищик

Родина Зая та Зайки часто виїжджає в ліс на пікнік. Вони смажать на вогні шашлики з моркви, грають у м'яч, збирають гриби.

Одного дня, доки матуся з татом готували вогнище, Зай і Зайка вирішили дізнатися, що це за птах так голосно стукає дзьобом по дереву.

— Не заходьте далеко в ліс! — сказала їм матуся.— У лісі дуже легко заблукати. Гуляйте так, щоб ви весь час бачили нашу галявину.

Зайченята зайшли в ліс і почали видивлятися серед гілок, де ж той гучний птах. Незабаром вони його помітили. Це був великий дятел.

— Ось він! Ось він! — закричав Зай.

Дятел злякався, спурхнув із дерева й полетів.

— За ним! Нумо за ним! — закричав Зай, схопив Зайку за лапку й побіг за птахом.

Дятла зайченята так і не наздогнали. А ось у лісі заблукали. Вони так відчайдушно погналися за дятлом, що зовсім забули матусине застереження: гуляти тільки поблизу галявини. Зайченята побігли назад, потім звернули направо, потім наліво — але знайомої галявини ніде не було.

І тут Зай згадав, що в його кишені лежить свищик. Це вони із Зайкою вчора в міліціонерів грали. Зай дістав свищик і почав свистіти. Свист гучний, далеко чутно! Матуся з татком теж його почули й поспішили на допомогу зайченятам. І все скінчилося добре.

— Це мій свищик нас урятував! — хизувався потім Зай перед друзями.— Адже він — чарівний!

ЛІТЕРИ ВЕЛИКІ — ЧИТАТИ ЛЕГКО!

Як перейти від читання по складах до «дорослих» книжок?
Запропонувати дитині цікаві історії,
надруковані великими літерами! На маленького читача чекають:

- короткі, захопливі історії;
- великий шрифт;
- добрі яскраві ілюстрації.

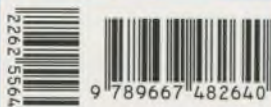
10 цікавих історій — це не просто тексти для тренування читання. Вони у доступній формі розкажуть дитині, як важливо бути добрим і вміти дружити, навчать правилам безпеки вдома й на вулиці.

10 історій у кожній книзі серії:

Книжки, які роблять дітей щасливими

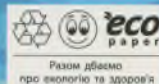
 www.ranok.com.ua
 @ranok.ua
 @ranokcomua

Літературно-видавничий центр «Ранок»
Серія «10 історій великим шрифтом»
Знайдено Каспарова Юлія Владиславівна
ПРО БЕЗПЕКУ
Для дітей дошкільного віку
Провідна редакторка Ю. Каспарова
Редакторка І. Пушица
Художня редакторка Є. Перепелиця
Художниця Н. Бендус-Петровська
Дизайн-обкладинки Л. Вальська
Технічна редакторка О. Рунцова
Верстка Т. Міхайлюк
Для читання дорослими дітями

С603006V Підручано до друку 16.01.2020.
Формат вкх108/16. Папір офсетний.
Гарячування рублена. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 1,68.
ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кібальчича, 27, к. 153, Харків, 61071.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5215 від 22.09.2016.
Для листів, вул. Космічна, 21а, Харків, 61145.
e-mail: info@ranok.com.ua
Тел./факс: (057) 719-58-67
З питань реалізації звертатися за тел.:
09571-727-70-77,
e-mail: deti@ranok.com.ua

5+

© Каспарова Ю. В., текст, 2020
© Бендус-Петровська Н. О., іл., 2020
© БГ «Каскад», м. Івано-Франківськ, 2020
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2020

